

РЕШЕНИЕ

№ 4490

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11433** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК вр. чл. 63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма] ,[ЕИК] чрез адв. К. П. – САК против Решение № 20259020/24.11.2020г постановено по нахд № 9878/2020г на СРС , 121 състав,с което е изменено НП № 22-006786/10.07.2020 г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. ,като е намален размера на наложената на основание чл. 416 ал. 5 вр. чл. 414 ал. 3 КТ на търговеца имуществена санкция от 5000лв , на 1500лв , за извършено нарушение на чл. 63 ал.2 КТ.

В касационната жалба се сочи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, като се иска отмяната му и произнасяне по същество чрез отмяна изцяло НП № 22-006786/10.07.2020 г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. Твърдят се съществени процесуални нарушения ,допуснати от АНО при неговото издаване,нарушаващи правото на защита на адресата на НП.Претендира се заплащане на направените разноски пред въззивния и касационния съд.

В съд.заседание касатора не се представлява ,депозирано е становище от адв.П. ,с което поддържа жалбата на посочените в нея основания и моли к.ж да бъде уважена.

Ответника се представлява от юриск.П.,който моли да се отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и му се присъди юрисконсулско възнаграждение. Моли претендираните от касатора разноски да бъдат намалени до законоустановения

минимум.

Представителя на СГП моли да се остави в сила решението на СРС , като правилно и законосъобразно.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срок,съгласно определение №2988/30.03.2022г по ч.адм.дело № 2319/2022г на ВАС и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА,поради следното :

СРС е приел за установено от фактическа страна,че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 22.04.2020 г. за времето от 09.40 часа до 10.30 часа, в Бюфет-ресторант „Панорама" в [населено място] [улица] ет.12 , сграда на НОИ , стопанисван от касатора ,при която установили ,че лицето Й. С. А. с ЕГН [ЕГН] полага труд в обекта, а именно – приготвяла и продавала кафе и закуски, и приемала парични суми от клиенти. В декларация, попълнена от А. в 10:10 часа на същия ден, тя посочила, че работи на длъжност „касиер" в горепосочения обект, с работно време от 08:00 до 16:00 часа, с месечно трудово възнаграждение - 610 лв., почивни дни - събота и неделя, без сключен трудов договор. В тази връзка на горепосоченото лице е предложено постановление по чл. 405а ал. 1 КТ за обявяване съществуване на трудово правоотношение между него и работодателя, като в декларацията Й. С. А. посочва, че не желае да подпише предложеното постановление. Впоследствие на 27.05.2020 г. жалбоподателят представил трудов договор № 076/22.04.2020 г., сключен между [фирма] и Й. С. А. , на длъжност „касиер" и справка от ТД на НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62 ал. 5 КТ с изх. №22388203181292/22.04.2020 г., 11:37:32 часа, за сключения с лицето трудов договор. Контролните органи приели, че този трудов договор е сключен като резултат от извършената проверка и е налице нарушение по чл.62 ал.3 КТ. Тази фактическа обстановка е възприета безкритично от въззивния съд, но същия не е възприел доводите на АНО ,досежно размера на наложеното наказание , надхвърлящ минималния размер ,визиран в чл.414 ал.3 от КТ . Приел е , че следва да се намали размера на наложеното административно наказание до законовия минимум от 1 500 лв,в който размер санкцията се явява обоснована и справедлива и ще допринесе за постигане целите на административното наказание по чл. 12 ЗАНН.

Според настоящия съдебен състав ,в случая е налице несъответствие между установената фактическа обстановка, описанието на нарушението и неговата правна квалификация. Предвид описаната фактическа обстановка ,настоящия касационен състав , приема , че към посочения в НП дата и час на нарушението, санкционираното лице не е осъществило състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността му. Доказателствата по делото са категорични, че е извършено друго нарушение-допуснат е до работа работник, без да има въобще сключен трудов договор.

Поради това, след като лицето е било допуснато на работа при липсата на подписан договор с работодателя, както и на подадено уведомление, то в случая не е налице хипотезата по чл. 63, ал. 2 от КТ, а е извършено нарушение на чл.63 ал.1 от КТ,като отговорността на касатора е следвало да бъде ангажирана именно за това нарушение.

Изводът на касационния състав при тези установявания е, че нарушението се изразява в полагането на труд по трудово правоотношение при липсата на сключен преди това писмен трудов договор съгл. Чл. 62 ал.1 от КТ. Нарушение по чл. 63 ал.2 от КТ предполага наличието на документите по чл. 63 ал.1 от КТ, а в случая такива са

липсвали изобщо. Нарушението е по чл. 62 ал.1 от КТ /позитивна императивна правна норма, разписваща задължително правило за поведение-сключване на писмен трудов договор/. Санционната норма на чл. 414 ал.3 от КТ е правилно приложена , но АНО е дал неправилна правна квалификация на извършеното нарушение. Това от своя страна е нарушило правото на защита на санкционираното лице , на което с АУАН е повдигнато обвинение за допускане на работника до работа без връчено копие от регистрирано уведомление, вместо за допускането му до работа без наличие на сключен писмен трудов договор.

Изложеното дотук ,обулавя нарушаване и на процесуалната разпоредба на чл.52 ал.4 от ЗАНН ,съгласно която преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обосноваост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства.Очевидно такава задълбочена проверка не е извършена от АНО и същият е издал НП приемайки за безспорно установени констатациите в АУАН. Тук следва да се отбележи , че липсва изложение на мотиви ,защо контролният орган приема действията по правене на кафе и получаване на суми , като полагане на труд и то на конкретна длъжност „касиер“ в стопанисвания от касатора обект,където е извършена проверката. Дори да се приеме ,че същия е съобразил декларацията попълнена от А. на 22.04.2020г,където е посочено ,че е работила като „касиер“ ,то наказателното обвинение е формирано едностранно и в нарушение на правото на защита на „нарушителя“. От съдържанието на въпросната „декларация“ е видно също ,че Й. А. няма сключен трудов договор,същата не посочва от кога работи на тази длъжност и най-вече е отказала да ѝ бъде издадено постановление , с което контролните органи да обявяват съществуването на трудово правоотношение,което опровергава изводите ,че извършваната от последната дейност е трудова.

Районния съд също не е установил тези обстоятелства , като дори не е призовал като свидетел лицето Й. А., а е формирал изводи едностранно ,само с разпита на актосъставителя и свидетеля по акта,за които изрично е записано в протокола ,че : „Свидетелката си служи с бележки“ . Достигайки до извод ,за законосъобразно ангажиране на административно наказателната отговорност на [фирма] с НП № 22-006786/10.07.2020 г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. , за извършено нарушение на чл. 63 ал.2 КТ,въззивния съд е постановил неправилно решение,което следва да се отмени и се постанови друго , с което се отмени изцяло горепосоченото НП.

При този изход на спора, искането на касатора за присъждане на разноски е основателно по чл. 63 ал.3 от ЗАНН и ответника следва да се осъди да заплати на [фирма] ,[ЕИК] общо сумата, 1510лв ,от които 1160 лв –адв.възнаграждение за двете инстанции ; 150лв – ДТ за ч.ж и 200лв – адв.възнаграждение за проц.представителство пред ВАС. Възражението за прекомерност на адв.възнаграждение е неоснователно.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20259020/24.11.2020г постановено по нахд № 9878/2020г на СРС , 121 състав,с което е изменено НП № 22-006786/10.07.2020 г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. и вместо него ПОСТАНОВИ:

ОТМЕНЯ НП № 22-006786/10.07.2020 г. на директор на Дирекция „Инспекция по

труда" – С. като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА ИА„Инспекция по труда" – С. да заплати на [фирма] ,[ЕИК] общо сумата 1510лв, от които –1160 лв адв.възнаграждение за двете инстанции ; 150лв – ДТ за ч.ж и 200лв – адв.възнаграждение за проц.представителство пред ВАС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: